

नको नकोशा आठवणी
ऐन बालपणात कविता जोवजिवाने म्हणत
शाळेतून परतताना
गाईने दुशी माळल्याच्या
संध्याकाळची जांभळी
फुल टिपत असताना कोणाचा तरी वेधळ पाय पडून
वेयाची कोवळी काच फुटत गेल्याच्या नकोश्या नकोश्या आठवणी
त्याला ऐकू येतात ऐन म्हणाव्यात
पाचोळ्यातून चालत गेलेल्या बालपणीच्या
तांबूस पायांचे आवाज
आणि नंतर प्रत्येक आघाताप्रमाणे
पांढऱ्या पडत जाणाऱ्या कानाजवळच्या
केसांचे फडफडणे.

त्याने ववूष ववस्ता स्वाल्यात देशभक्ताप्रमाणे
गाव सोडताना मनाचे तेल होऊन
घरंगळले त्यांच्या दोन्ही भुवयांवर
आणि एस्.टी वळताना म्हातारे शेत वडिलांच्या दाढीसाबवे
ववरववरले त्यांच्या गालाला.

गावी पबतल्यावर त्याने काहीच
सांगितले नाही ओटीवर मित्र जमले तेव्हा
मयवले त्याने शहराच्या हकीकतीतून
मोर्चा युनिव्हर्सिटीकडे आला तेव्हा
त्याला झेडा पुसण्याच्या हातात सरकवून
बियर प्यावीशी वाटले ते
किंवा भेंडीबाजावात एक गाडीवाला
"पॅन्ट भेनीही पडेगी भडवे नही तो
xx काढूंगा" असे अर्वाच्य बडबडला तेही.

त्याने स्त्रूप सांगितल्या गोष्टी बहिःसांच्या,
पेपरात फोटो छापून आल्याचे
कौतुक किंवा नाटकात त्याच्याच एन्टीमा
फ्यून ठडाल्याची शंमत.

त्याने पुन्हा सवर्णा माहीत अकालेली
अपह्मीमा गेल्यावर कड्यावकून घसरताना
एका निसर्गकवीच्या ओळी आठवल्याची
जुनीच आठवण सांगितली, नव्या ओटीवर,

शाळेतल्या कविता

पाठ म्हणून दाखवल्या त्याने
आणि विचारले वंडीपकीच्या आवाजात
वसतिल्या मंगलप्रचे नंतर काय झाले
शाळा सोडल्यावर ते—

सर्व मित्र निघून गेल्यावर
कंदिलाच्या कीळोळात त्याने स्वतःलाच
मित्र समजून हळूच
झुंगाराच्या ऐन रात्री
मेणवर्तविर हसत पडून आजल्याचे
सांगितले वंजनी होत.

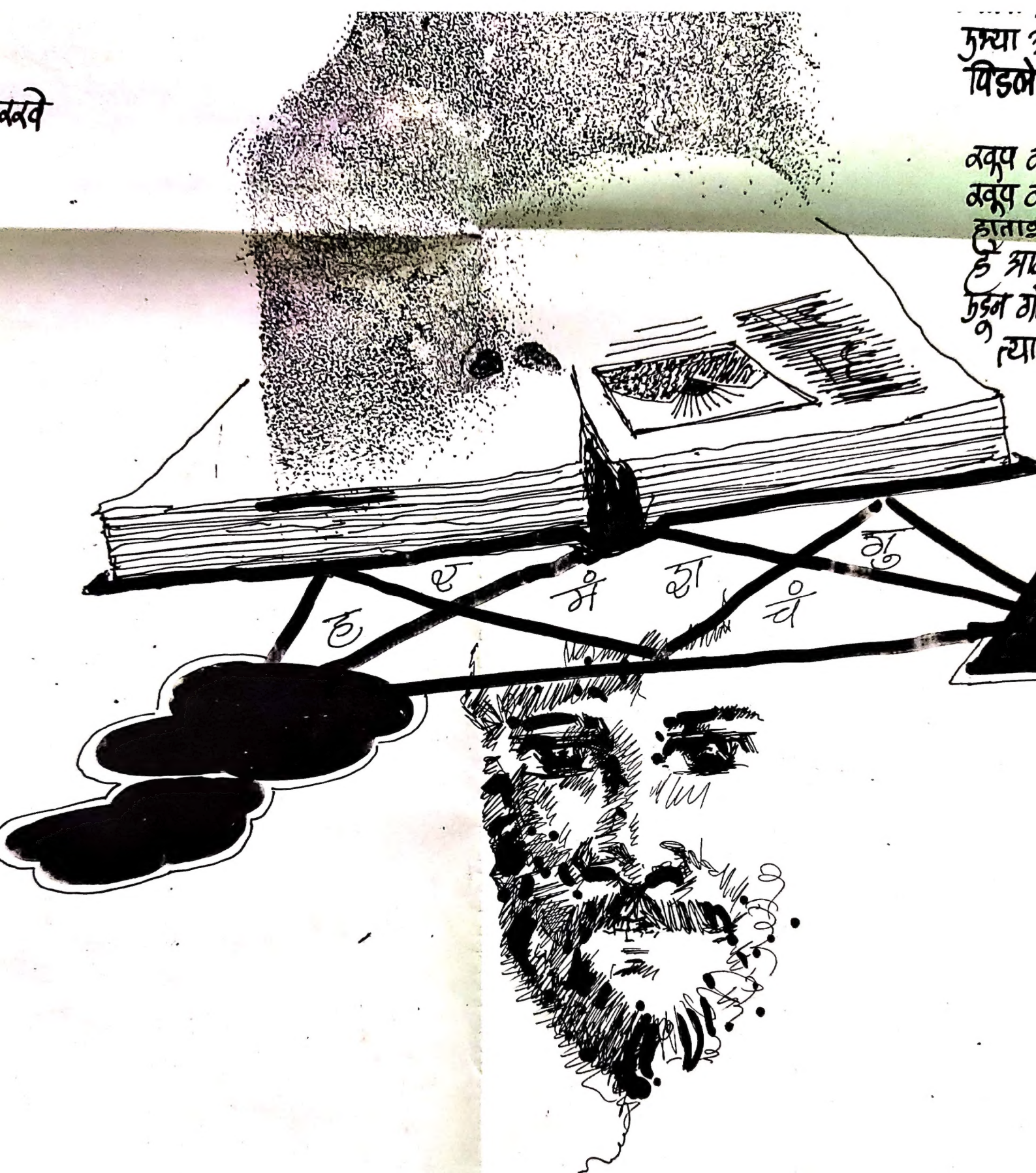
त्याला
मुझ्या
पिडळ

वकूप
वकूप
हाता

बबवे

मुफ्त्या
पिडमे

बवप व
बवप व
हाता
है आ
मुईन ग
९ त्या

त्याला आता कौलांवर कुजगावच्या कावळ्या
मुऱ्या असलेल्या अँटिना कावळे
पिडले आहे स्वतःच्या चरित्रानेही.

स्वप्न कविता जमविल्या त्याने
स्वप्न कागद पण
हाताशी येता येता गगनित
हे आकाशाचे ताट स्वप्न मुंच
मुडून गोमेच एवढेच जाणवते
त्याला स्वतःच्या कोवळ्या चरित्रातून
चापताना...

नको नकोशा श्रावणी
 ऐन बालपणात कविता जोतजोवने म्हणत
 शाळेतून पढताना
 गाईने दुग्गी माझ्याच्या
 कांध्याकाळची जमिनी
 फुल विपत असताना कोणचा तरी वेधला पाय पडून
 वेयाची कोवली काच फुटत गेल्याच्या नकोशा नकोशा श्रावणी
 त्याला ऐकू येतात ऐन म्हणल्यात
 पाचोळ्यातून चालत गेलेल्या बालपणीच्या
 तांबूस पायांचे श्रावण
 आणि नंतर प्रत्येक आघाताप्रमाणे
 पांढऱ्या पडत जाणाऱ्या कानाजवळच्या
 केसांचे फडफडणे.

त्याने वृष ववस्ता स्वाल्यात देशभक्ताप्रमाणे
 गाव वसोडताना मनाचे तेल खेळून
 घरंगळले त्याच्या दोन्ही भुवयांवून
 आणि एखादी वळताना म्हणताने शेत वडिलांच्या दाढीसारखे
 वळवळले त्यांच्या गालांना.

मागी पढतल्यावर त्याने काहीच
 सांगितले नाही ओटीवर मित्र जमले तेव्हा
 मजवले त्याने शाळाच्या ठकीकतीतून
 मोर्चा युबिकसिटीकडे आला तेव्हा
 त्याला झेडा फुसल्याच्या हातात लोखंडावून
 बियर प्यावीशी वाटले ती
 कित्रा प्रेडीबाजावात एक गाडीवाला
 "पेट मिनीही पडेगी भडवे नाही तो
 xx काढंगा" असे अर्वाच्य बडबडला तेही.

त्याने वृष सांगितल्या गोष्टी बहिःसांच्या,
 येथवात फोटो छापून आल्याचे
 कौतुक किंवा नाटकात त्याच्याच एवढीला
 फ्यूज ठडाल्याची वांगत.

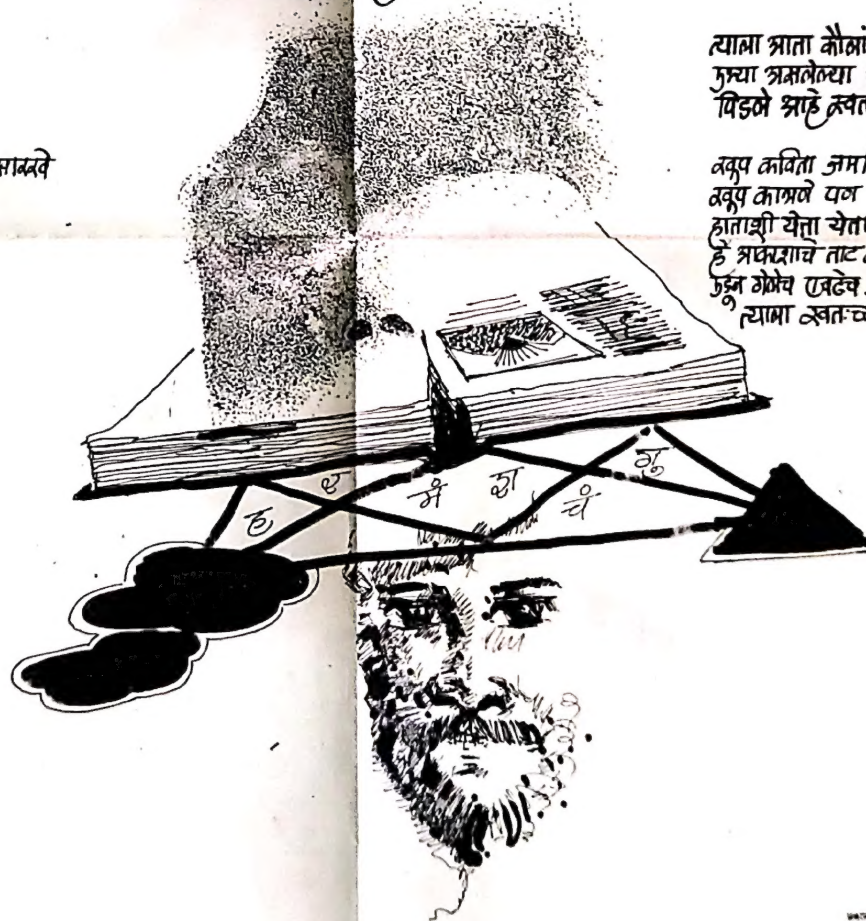
त्याने पुढा सवर्ना मागीत श्रमालेगी
 समुहमीभा गेल्यावर कड्यावळून घडताना
 एका तिसर्गकवीच्या शेळी श्रावणाच्या
 जुनीच आठवण सांगितली. नव्या ओटीवर.

शाळेतल्या कविता
 पाठ म्हणून दाखवल्या त्याने
 आणि विधानाचे वडीपकीच्या श्रावणात
 वसतिच्या मंगलच नंतर काय झाले
 साळा नांडाच्यावर ते—

सर्व मित्र विघ्न गेल्यावर
 कंठ्याच्या कोळीवात त्याने स्वतःलाच
 मित्र समजून ठेवून
 मंगलाच्या ऐन वेळी
 मेषवतीवर खत पडून श्रावणाचे
 सांगितले वेळानेही होत.

त्याला आता कौलांवर कुजगावच्या कुजगावच्या
 मुच्या श्रमालेच्या श्रमालेच्या
 पिडले आहे स्वतःच्या चरित्रानेही.

वृष कविता जमविल्या त्याने
 वृष कापले पल
 हाताशी येता येता गपवित
 हे श्रमालेचे ताट वृष मुय
 पुढे गेल्या एवढेच जाणवत
 त्याला स्वतःच्या कोवळ्या चरित्रातून
 चाबताना...

कालनिर्णय

प्रकाशक, कालनिर्णय
 प्रकाशक, कालनिर्णय
 प्रकाशक, कालनिर्णय

प्रकाशक, कालनिर्णय
 प्रकाशक, कालनिर्णय
 प्रकाशक, कालनिर्णय